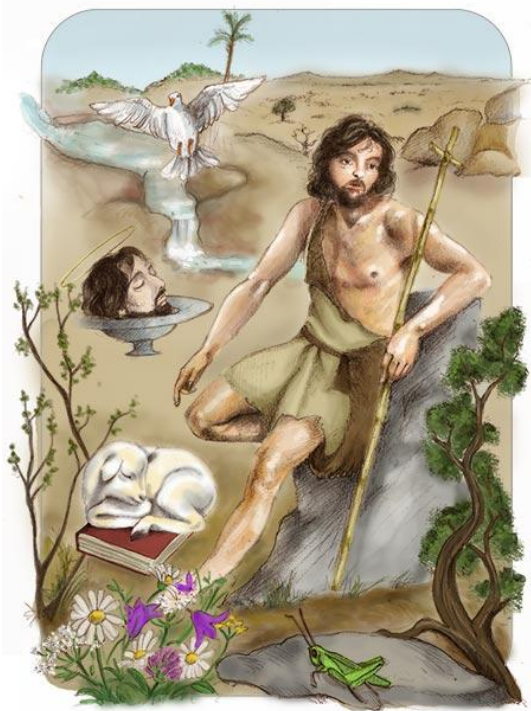

24. juni: St. Johannes Døperens fødsel

Når sommeren er på sitt lyseste, minnes vi den hellige Johannes Døperens fødsel. Allerede kvelden før begynner vi å feire ham – derfor kalles den 23. juni St. Hansaften. Vi tenner bål, f. eks på en strand og holder fest og messe. Fødselsdagen hans feires med en høytidelig messe.

Johannes var tremenningen til Jesus og bare et halvt år eldre enn ham. Navnet Johannes betyr «Gud er nådig».

Det var Gud selv som ga Johannes dette navnet, for Gud hadde store planer for ham. Johannes skulle gjøre menneskene klare til å ta i mot Guds egen Sønn, Jesus. Nå skal du få høre hvordan det gikk til.

I landsbyen Ain Kareem i Det hellige land bodde et ektepar, Sakarias og Elisabeth. De gjorde Guds vilje i alt og hadde lenge ønsket seg barn, men aldri fått noen, og nå var de blitt gamle. Sakarias tjente som prest ved tempelet i Jerusalem. En dag det var hans tur til å ofre røkelse til Gud, sto plutselig en engel foran ham. Engelen sa: – Frykt ikke, Sakarias! Din bønn er blitt hørt. Din kone Elisabet skal føde deg en sønn, og du skal gi ham navnet Johannes. Han skal bli til glede for deg og for mange, for han skal være stor i Herrens øyne. Helt fra mors liv skal han være fylt av Den Hellige Ånd. Han skal få mange i Israel til å vende om til Herren, deres Gud. Han skal gå i forveien for Herren med samme ånd og kraft som profeten Elia, for å forberede folket på Herren som kommer.

Sakarias klarte ikke å tro det han hørte. Da sa engelen til ham: - Jeg er engelen Gabriel, som står framfor Gud. Gud har sendt meg med dette glade budskapet til deg, men siden du ikke trodde, skal du være stum helt til alt det jeg har sagt deg har skjedd.

Da Sakarias kom ut av tempelet, greide han ikke å si et ord. Han reiste så hjem til Elisabet, og det gikk som engelen hadde sagt; snart begynte hun å vente barn.

Et halvt år senere sendte Gud igjen engelen Gabriel; denne gang til den unge Jomfru Maria i Nasaret, forlovet med en mann ved navn Josef. Gabriel fortalte Maria at hun skulle bli mor til en gutt hun skulle kalle Jesus. Maria lurte på hvordan det skulle skje. Gabriel forklarte at Den hellige Ånd og Guds kraft skulle komme over henne, og derfor skulle barnet være hellig og kalles Guds sønn. – Se, sa engelen, også Elisabet, din kusine, venter en sønn, enda hun er så gammel. For ingenting er umulig for Gud. Da sa Maria ja, for hun ville alltid tjene Gud.

Maria fortet seg til fjells for å besøke Elisabet. Elisabet hørte at Maria kom inn i huset og hilste, og da hoppet lille Johannes i Elisabets mage av glede; han kunne kjenne at Guds egen Sønn var på vei, der Jomfru Maria bar ham i sin mage. Den Hellige Ånd fylte Elisabet og fikk henne til å si høyt til Maria:

– Velsignet er du fremfor alle kvinner, og velsignet er gutten du bærer i magen! Hvem er jeg at Guds mor kommer til meg? Da du hilste meg, hoppet jo barnet i magen min av fryd! Maria ble hos Elisabet i tre måneder, helt til Elisabet skulle få babyen. Da Elisabet hadde født, ville alle kalle babyen Sakarias etter faren. Men Elisabet sa: – Nei, han skal hete Johannes. Slektingene syntes det var et uvanlig navn; ingen i familien het noe slikt. De gikk bort til Sakarias, som fortsatt var stum, og spurte hva han ville at babyen skulle hete. Sakarias fikk en tavle, og på den skrev han: Johannes er hans navn. I samme øyeblikk kunne Sakarias snakke igjen, og begynte å lovprise Gud med ord som Den Hellige Ånd ga ham. Til lille Johannes sa Sakarias: – Og du, barn, den Høyestes **profet** skal du kalles, du skal være Herrens forløper og rydde vei for ham, du skal fortelle Guds folk om frelsen, om hvordan Gud i sin barmhjertighet tilgir dem syndene deres.

Johannes vokste opp og Den Hellige Ånd var alltid med ham. Han kunne kjenne Gud og høre Guds stemme inne i seg. Johannes bosatte seg ute i ørkenen, for der er det helt stille og lettere å høre Guds stemme i hjertet. I ørkenen kunne Johannes tenke uforstyrret over alt som sto skrevet om Frelseren i de hellige bokrullene. Han levde svært enkelt. Maten hans var gresshopper og honning fra ville bier, og han kledde seg i en kamelhårskappe med et lærbelte om livet: Kappen beskyttet når solen brant, og varmet i de iskalde vinternettene. Noe mer enn dette trengte ikke Johannes. Gud var alt for ham.

Johannes ga helt avkall på seg selv for å gi Gud all plass i hjertet sitt. Han så at menneskene har lett for å tenke mest på seg selv, glemme Gud og gjøre urett mot hverandre. Nå, når Guds Sønn skulle komme, måtte Johannes hjelpe menneskene med å gjøre hjertene klare for ham. Gud talte til Johannes og forklarte hva han måtte gjøre.

Johannes dro til områdene ved Jordanelven. Der forkynnte han til alle at de måtte bli gode mennesker og la seg døpe. Da ville de få Guds tilgivelse for syndene de hadde gjort. Heretter måtte de dele med hverandre; gi klær til dem som ikke hadde og mat til de sultne. Ingen måtte ta mer betalt enn de hadde rett til, og soldater måtte ikke slå eller lyve om noen for å presse penger ut av dem.

Tusener av mennesker kom for å høre på Johannes og la seg døpe. Derfor ble han kalt Døperen. Men **fariseerne** og de som kunne Moseloven utenat, lukket hjertene sine for Gud og lot seg ikke døpe. Og noen av dem lot seg døpe bare for å late som om de var blitt snille. Johannes sa rett ut at hvis de ikke viste med gode gjerninger at de hadde begynt å leve slik Gud ønsket, kom Gud til å behandle dem som de fortjente.

Mange lurte nå på om Johannes var den lovede Frelseren – Messias – men Johannes sa nei, han var den profeten Jesaja hadde snakket om, røsten som roper i ødemarken: Gjør veien

rett for Herren. Johannes døypte bare med vann, men snart ville det komme en som var mektigere enn ham, og som han ikke en gang var verdig til å ta opp sandalremmen for. Han skulle døype folk i Den Hellige Ånd og samle alle som trodde på Gud.

Johannes ventet med lengsel og spenning på Frelseren. En dag, da folk ble døpt i mengder, så han Jesus komme. Da sa Johannes: – Se, Guds lam, han som tar bort verdens synder. Nå kom Jesus ned til Jordanelven og ba Johannes om å bli døpt. Johannes prøvde å stoppe ham: – Det er jo jeg som trenger å døpes av deg, men så kommer du til meg! Men Jesus sa det var nødvendig at han gjorde det. Da åpnet himmelen seg, Den Hellige Ånd senket seg ned over Jesus i en dues skikkelse, og det hørtes en stemme fra himmelen: – Du er min sønn, som jeg har kjær, du har all min yndest! I dette hellige øyeblikket sto Gud frem i alle sine personer, som **Treenighet**: Gud Far som talte, Den Hellige Ånd i duen og Jesus, Guds Sønn, som sto i Jordanelven og mottok dåpen.

Johannes grublet veldig: Var det virkelig Messias han hadde sett og døpt? I ukene som fulgte fikk Johannes høre om hvordan Jesus dro rundt i landet og gjorde under og kalte folk til å bli gode mennesker. Han sendte to av sine elever til Jesus for å spørre om han var Frelseren som skulle komme, eller om de skulle vente en annen. Jesus svarte dem: – Gå og fortell Johannes hva dere ser og hører: Blinde ser og lamme går, spedalske blir rensset og døyve får høre, døde oppstår, og det glade budskap forkynnes for de fattige. Lykkelig er den som ikke lar seg rokke i sin tillit til meg. Med disse ordene ville Jesus si til Johannes at ja, han, Jesus, var virkelig Frelseren Guds folk hadde ventet på så lenge, og han var kommet med hjelp til alle som lider. Det kunne Johannes stole helt og fullt på. Og Jesus var svært stolt av Johannes: Han sa til folkemengden at blant alle mennesker på jorden fantes det ingen større enn Johannes.

Johannes var ikke redd for å fortelle hva som var sant og rettferdig i Guds øyne. Det måtte han lide døden for. Til kong Herodes hadde han nemlig sagt at Gud ikke tillot at han hadde tatt Herodias til kone, for hun var allerede gift med Filip, broren hans. Herodias ble fylt av hat til Johannes og ville få ham drept, men Herodes visste at folket regnet Johannes for å være en hellig profet, og selv hadde han stor respekt for ham. Derfor befalte han at Johannes skulle bindes og kastes i fengsel, men ikke drepes.

Herodias fant likevel snart en måte å få Johannes drept på. Da kong Herodes feiret fødselsdagen sin, ba hun datteren sin danse for hele selskapet. Datteren fortryllet gjestene med sine dansekunster. Herodes selv ble så betatt at han sverget foran gjestene at hva Herodias' datter enn ba ham om, om det så skulle være halve kongeriket, ville han gi henne. Datteren løp til moren og spurte hva hun skulle be kongen om. Da svarte Herodias at hun skulle be om Johannes Døperens hode. Det gjorde hun. Kong Herodes ble svært lei seg, for han hadde likt å høre på når Johannes talte om Gud, men siden han hadde sverget foran alle de innbudte, ga han livvakten sin ordre om å hente Johannes' hode. Livvakten dro med en gang til fengselet, hugget hodet av Johannes og kom tilbake med det på et fat som han ga til Herodias' datter. Datteren ga det videre til moren.

Johannes' elever fikk høre om dette; de kom og hentet kroppen til Johannes og la den i en grav. Jesus fikk også vite at Johannes var drept, og han ble så bedrøvet at han dro med båt til et ensomt sted for å være for seg selv. Kong Herodes slet resten av livet med dårlig samvittighet.

Johannes Døperen var en svært modig og hellig mann. Han levde helt og fullt for Gud, for å gjøre menneskenes hjerter klare til å ta imot Guds Sønn, Jesus Kristus. Han regnes som vår største helgen etter Jomfru Maria, og vi feirer både hans fødselsdag og hans dødsdag.